ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

ΤΟΥ EDMOND JALOUX

Η ΑΙΩΝΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

Ἐκεῖνο τὸ πρωί, ἕνα ἀνοιξιάτικο πρωὶ τοῦ Μαρτίου, ὁ Ροβέρτος Ντελαβαρὲν ἐτελείωνε τὴν τουαλέττα του κ' ἔκαμάρωνε κυττάζοντας τὸ δροσερὸ πρόσωπό του στὸν καθρέφτη, ὅταν μπῆκε μέσα ὁ καμαριέρης του καὶ τοῦ ἀνήγγειλε ὅτι κάποιος γεροντᾶκος καλοντυμένος ζητοῦσε νὰ τοῦ μιλήσῃ.

— Σοῦ εἶπα ὅτι δὲν θὰ δεχθῶ κανένα σήμερα, φώναξε θυμωμένα ὁ Ροβέρτος.

— Μάλιστα, κύριε, ἀλλ' αὐτὸς ὁ γέρος λέει πὼς ἔρχεται ἐκ μέρους τῆς δεσποινίδος Ζανὶν Μπρουσώ.

Ὁ νέος γύρισε ἀπότομα, μὲ ὕφος ἀνήσυχο καὶ δύσπιστο συγχρόνως.

Ἐπρόκειτο ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα νὰ προγευματίση μὲ τὴν δεσποινίδα Μπρουσώ, μιὰ νεαρὴ καὶ χαριτωμένη ἠθοποιό, ποὺ πρὶν ἀπὸ λίγες βδομάδες εἶχε ντεμπουτάρει ὡς πρωταγωνίστρια σὲ κάποιο ἀπ' τὰ μεγάλα θέατρα τῶν βουλεβάρτων.

Ἀπ' τὴν πρώτη βραδιά, ἡ δεσποινὶς Μπρουσὼ εἶχε κινήσει τὸν θαυμασμὸ τοῦ Κοινοῦ καὶ ὅλη ἡ χρυσῆ νεολαία τῶν διακεκριμένων θέσεων ζητοῦσε νὰ κερδίση τὴν καρδιά της. Μεταξὺ αὐτῶν ἦταν κι' ὁ Ροβέρτος Ντελαβαρέν, γυιὸς ἑνὸς ἀπὸ τοὺς πιὸ ξακουσμένους συμβολαιογράφους τοῦ Παρισιοῦ.

Ἡ προτίμησις τῆς νέας εἶχε πέσει σ' αὐτόν. Τὸν εἶχε δεχτῆ τὴν προηγουμένη σπίτι της. Καὶ τώρα ἐπρόκειτο νὰ προγευματίσουν γιὰ πρώτη φορὰ μαζύ.

«— Γιατί νὰ μοῦ στέλνη, ἄραγε, αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο ἡ Ζανίν; σκέφθηκε ὁ νέος. Μήπως γιὰ νὰ μοῦ ἀναγγείλη πὼς δὲν θἄλθη στὸ πρόγευμα;»

— Ὡδήγησε τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν στὸ σαλονάκι κ' ἔρχομαι ἀμέσως, εἶπε στὸν καμαριέρη του.

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα πῆγε κι' αὐτὸς στὸ σαλονάκι καὶ βρέθηκε μπροστὰ σ' ἕναν γεροντᾶκο μὲ μακρυὰ κάτασπρα μαλλιά, μὲ γραβάτα καλλιτέχνου παλαιᾶς σχολῆς καὶ μὲ πρόσωπο ρυτιδωμένο καὶ μελαγχολικό.

Ὁ Ροβέρτος μόλις τὸν ἀντίκρισε θυμήθηκε ἀμέσως ὅτι τὸν ἔβλεπε κάθε βράδυ νὰ παίρνη τὴν Ζενὶν ἀπ' τὸ θέατρο καὶ νὰ φεύγη μαζύ της.

— Καλημέρα σας, κύριε, τοῦ εἶπε εὐγενικά.

— Προσκυνῶ σας, κύριε Ντελαβαρέν, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ γεροντᾶκος. Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρεῖτε ποὺ μεταχειρίσθηκα ἕνα μικρὸ ψέμμα γιὰ νὰ μὲ δεχθῆτε. Πρέπει νὰ σᾶς πῶ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὅτι δὲν ἔρχομαι ἐκ μέρους τῆς δεσποινίδος Μπρουσώ.

— Ἐν τοιαύτῃ περιττώσει λυποῦμαι, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ μιλήσω μαζύ σας. Δὲν δέχομαι κανένα σήμερα, τοῦ ἀπάντησε ὁ νέος.

— Τὸ ξέρω καὶ ξέρω καὶ τὸ γιατί. Ἀλλὰ μιὰ ποὺ μὲ δεχτήκατε, θὰ μὲ ἀκοῦστε ἀναγκαστικῶς. Ἄλλωστε ἂν δὲν ἔρχομαι ἐκ μέρους τῆς Ζανίν, ἔρχομαι ὅμως γιὰ νὰ σᾶς μιλήσω γι' αὐτήν. Ἐν πρώτοις ἐπιτρέψατέ μου νὰ παρουσιασθῶ: Εὐάριστος Λουρντώ, φλαουτίστας. Παίζω στὴν ὀρχήστρα ἑνὸς συνοικιακοῦ θεάτρου.

— Κύριε, δὲν ἔχω καιρὸ διαθέσιμο. Μὲ περιμένουν κάτω.

— Τὸ ξέρω καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς θέλω νὰ σᾶς μιλήσω. Δὲν θὰ σᾶς ἀπασχολήσω παρὰ μόνον πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας. Ἀκοῦστε με. Ὅταν ἤμουν νέος, εἶχα μιὰ γυναίκα, ἕνα κοριτσάκι, τὸ ὁποῖο εἶχα ἀποκτήσει μαζύ της κ' ἕνα φίλο ἀδελφικό, μὲ τὸν ὁποῖον εἴχαμε ἀνατραφῆ μαζὺ ἀπὸ μικρὰ παιδιά. Ἡ γυναίκα μου ἔφυγε μιὰ μέρα μαζὺ μ' ἕναν συνάδελφό μου κι' ἀπὸ τότε δὲν τὴν ξαναεῖδα ποτέ μου, οὔτε ἄκουσα νὰ γίνεται λόγος γι' αὐτήν. Σὲ λίγους μῆνες πέθανε τὸ κοριτσάκι μου καὶ δὲν μοῦ ἔμεινε πειὰ κανεὶς ἄλλος στὸν κόσμο, παρὰ μόνον ὁ παιδικός μου φίλος. Ἔπειτα ὅμως ἀπὸ δυὸ χρόνια πέθανε κι' αὐτός. Ὁ δυστυχὴς φίλος μου εἶχε μιὰ μοναχοκόρη. Τὴν ὥρα ποὺ ξεψυχοῦσε, μὲ φώναξε στὸ προσκέφαλό του, μοῦ παρέδωσε τὸ κοριτσάκι του καὶ μὲ ἐξώρκισε νὰ τὸ ἀναλάβω, νὰ τὸ ἀναθρέψω καὶ νὰ τὸ προστατεύω. Τοῦ ὡρκίσθηκα πὼς θἄχω τὸ κοριτσάκι του σὰν παιδί μου. Τὸ κοριτσάκι αὐτό, κύριε, ἦταν ἡ Ζανὶν Μπρουσώ. Τὴν ἀνέθρεψα μὲ πόνους, μὲ κόπους, μὲ ἀγωνίες, μὲ πεῖνα, δουλεύοντας σὰν σκλάβος γιὰ νὰ μὴ τὴν ἀφήσω νὰ πεινάση, γιὰ νὰ τῆς δώσω καλὴ ἀνατροφή. Τὴν μεγάλωσα, τὴν σπούδασα στὸ Κονσερβατοὐαρ καὶ τὴν ἔκανα ὅ,τι εἶνε σήμερα. Καὶ τώρα ἔχω νὰ σᾶς πῶ τὸ ἑξῆς: Μὴ νομίσετε ὅτι περμένω νὰ μὲ ζήση ἀπὸ τὸ μισθό της ἢ καὶ ἀπὸ τὰ κέρδη της. Κάθε ἄλλο. Δόξα σοι ὁ Θεὸς κερδίζω ἀρκετὰ ἀπ' τὸ ἐπάγγελμά μου, τώρα ποὺ ἡ Ζανὶν δὲν ἔχει τὴν ἀνάγκη μου. Ἡ Ζανὶν ὅμως εἶνε ἡ μόνη χαρὰ τῆς ζωῆς μου, τὸ μόνο φῶς, τὸ μόνο ἄστρο μέσα στὴν ἐρημιά μου. Γι' αὐτό, σᾶς παρακαλῶ, σᾶς ἱκετεύω, σᾶς ἐξορκίζω, μὴ μοῦ τὴν πάρετε, μὴ μοῦ τὴν στερήσετε. Ξέρω ὅτι πρόκειται νὰ προγευματίσετε μαζὺ της, σὲ λίγη ὥρα, καὶ ξέρω ἀκόμη τί συνέχεια μπορεῖ νὰ ἔχη τὸ πρόγευμα αὐτό, ἂν σεῖς τὸ θελήσετε. Γι' αὐτὸ ἦρθα νὰ σᾶς βρῶ. Ἐσεῖς εἴσθε νέος, κομψός, ὡραῖος καὶ πλουσιώτατος. Δὲν θὰ δυσκολευθῆτε λοιπὸν καθόλου νὰ βρῆτε μιὰ ἄλλη. Ἐγὼ ὅμως τί θ' ἀπογίνω ἂν τὴν στερηθῶ; Ποιός θὰ φωτίση τὶς ὑπόλοιπες μέρες τῆς ζωῆς μου; Ξέρω πὼς αὐτὸ εἶνε λιγάκι ἐγωϊστικό. Μὰ γιὰ σκεφθῆτε τοὺς κόπους, τὶς ἀγωνίες μου τόσα χρόνια γι' αὐτήν... Σᾶς παρακαλῶ καὶ πάλι μὴ μοῦ τὴν πάρετε, κύριε...

Ὁ Ροβέρτος Ντελαβαρὲν δὲν ἦταν ἄκαρδος. Τὰ λόγια τοῦ γέρου φλαουτίστα καὶ ὁ πόνος ποὺ ζωγραφιζόταν στὸ πρόσωπό του καθὼς μιλοῦσε τὸν συνεκίνησαν.

Τὸν εἶχε δεχτῆ τὴν προηγουμένη σπίτι της

— Τί θέλετε νὰ κάνω; ρώτησε μὲ προθυμία.

— Ξέρω πὼς μὲ λίγη προσπάθεια θὰ κατορθώσετε νὰ σᾶς ἀγατήση ἡ Ζανίν. Αἴ, λοιπόν, ζητῶ ἀκριβῶς νὰ μὴν κάνετε αὐτὴ τὴν λίγη προσπάθεια. Ν' ἀπομακρύνετε ἀπὸ σᾶς τὴν Ζανίν.

— Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι! εἶπε ἀποφασιστικὰ ὁ νέος καὶ ἔσφιξε θεομὰ τὸ χέρι τοῦ γέρου φλαουτίστα, ποὺ δὲν ἤξερε πῶς νὰ τὸν εὐχαριστήση.

Ὁ Ροβέρτος πῆγε κατόπιν καὶ προγευμάτισε μὲ τὴν Ζανὶν Μπρουσώ. Ἡ γοητεία τῆς νέας ἦταν τέτοια, ποὺ παρ' ὀλίγο νὰ παρασυρθῆ. Ἐν τούτοις κατέβαλε μεγάλη προσπάθεια καὶ κατορθωσε νὰ συγκρατηθῆ. Φέρθηκε στὴν Ζανὶν μὲ μεγάλη ἐπιφυλακτικότητα καὶ ἀδιαφορία, σὲ σημεῖο ποὺ τὴν ἔκανε νὰ τὸν παρεξηγήση καὶ νὰ τὸν περάση γιὰ ἠλίθιο. Δὲν τοῦ τὄχριωνε μάλιστα! Ἐκεῖνος, εἶνε ἀλήθεια, πειράχθηκε γι' αὐτό, ὡστόσο ὅμως δὲν ὑπεχώρησε. Τῆς προσέφερε ἕνα κόσμημα καὶ ὅταν μετὰ τὸ πρόγευμα ἀπεχωρίστηκαν τῆς ἀνήγγειλε ὅτι θὰ πήγαινε ταξεῖδι γιὰ μερικοὺς μῆνες.

Καὶ πραγματικά, ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες ἔφυγε γιὰ ἕνα πολύμηνο ταξεῖδι.

Ὅταν ξαναγύρισε δὲν εἶδε σὲ κανένα πρόγραμμα θεάτρου τὸ ὄνομα τῆς Ζανὶν Μπρουσώ. Ἀπὸ περιέργεια ρώτησε μερικοὺς φίλους του, οἱ ὁποῖοι τοῦ εἶπαν πὼς ἡ νέα εἶχε χαθῆ ξαφνικά.

Ὁ Ροβέρτος εὐχαριστήθηκε κατὰ βάθος γιὰ τὴν ἐξαφάνισή της, γιατὶ ἔτσι ἐξέλιπε καὶ ὁ παραμικρότερος κίνδυνος νὰ συνδεθῆ καὶ πάλι μαζύ της καὶ νὰ παραδῆ τὴν ὑπόσχεσί του.

Ὡστόσο εἶχε τὴν περιέργεια νὰ μάθη τί ἀπέγινε ἡ Ζανίν.

Ξαφνικὰ ἕνα ἀπόγευμα εἶδε σὲ κάποιο δρόμο τὸν γέρο φλαουτίστα. Τὸν πλησίασε καὶ τὸν σταμάτησε.

Ἐκεῖνος στὴν ἀρχὴ δὲν τὸν ἀνεγνώρισε. Ὅταν ὁ Ροβέρτος τοῦ εἶπε τὸ ὄνομά του, ὁ γέρος φάνηκε στενοχωρημένος.

— Καὶ ἡ δεσποινὶς Ζανίν, τί γίνεται; ρώτησε ὁ Ροβέρτος.

— Ἄχ, κύριε! Μὴ μοῦ μιλᾶτε γι' αὐτήν, ἔκανε μὲ ὕφος ἀπογοητεύσεως ὁ καλλιτέχνης. Δὲν ἦταν καλύτερες ἀπὸ τὶς ἄλλες γυναῖκες. Ἔφυγε μ' ἕναν παληοηθοποιὸ τετάρτης τάξεως, ποὺ δὲν εἶχε κανένα μέλλον, κ' ἔτσι κατέστρεψε καὶ τὸ δικό της τὸ μέλλον. Κι' ὅσο σκέπτομαι ὅτι σᾶς ἐμπόδισα νὰ τὴν ἀγατήσετε... Ἄ, κύριε! Δὲν ξέρω πειὰ τί νὰ πῶ, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πὼς δὲν ἐκάνατε καλὰ νὰ ἀκούσετε τὴ συμβουλή μου. Καὶ τώρα νἄμαι πειὰ μόνος, ἔρημος κ' ἐγκαταλελειμένος, ὁλομόναχος στὸν κόσμο!...

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΔΙ' ΑΣΤΡΙΚΩΝ ΑΚΤΙΝΩΝ

Δυὸ γιατροὶ ἀπὸ τὴν Ἐλβετία διῆλθον ὅλον τὸν Ἀπρίλιο ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Μούς, κάτω ἀπὸ μιὰ σκηνή, δι' ἀστρονομικὰς παρατηρήσεις.

Διεπίστωσαν δὲ ὅτι ὡρισμένοι ἀστέρες ἐκπέμτουν ἀκτῖνας, τῶν ὁποίων ἡ ραδιενέργεια εἶνε κατὰ πολὺ ἀποτελεσματικώτερη τῶν ἀκτίνων Ραϊντγκεν.

Οἱ δυὸ γιατροὶ ἐλπίζουν ὅτι θὰ αἰχμαλωτίσουν τὶς ἀκτῖνες αὐτὲς διὰ νὰ τὶς χρησιμοποιήσουν γιὰ θεραπευτικοὺς σκοπούς. Δι' ἐφέτος ὅμως ἀναγκάσθηκαν νὰ διακόψουν τὶς μελέτες καὶ τὰ πειράματά τους ἐξ αἰτίας τῆς μεγάλης ζέστης.